

Sygn. akt II K 366/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Kałużny

Protokolant sekretarz sąd. Joanna Adamiak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ----

po rozpoznaniu dnia 13.09., 18.10., 22.11., 06.12.2017 r., 10.01.2018 r.

sprawy

A. P. (1)

s. J. i J. zd. R.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30 stycznia 2013r w K. działając z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawiciela wymienionej spółki wiedząc o tym, że nie ma zamiaru, ani możliwości wywiązania się z warunków umowy oraz zataił ciężące na nim zobowiązania na rzecz instytucji finansowych oraz osób fizycznych zawarł umowę użyczenia środków finansowych w kwocie 60.000 zł, następnie nie wywiązał się z warunków umowy nie oddając w/w środków w wyznaczonym terminie, powodując tym samym straty w kwocie 60.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w K.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w dniu 1 sierpnia 2013r w K. udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela tj. (...) sp. z o.o. z/s w K. w ten sposób, że wyzbył się składników swojego majątku w postaci wyposażenia lokalu gastronomicznego (...) w łącznej wartości 37.146,00 zł na rzecz swojej córki A. P. (2) w sytuacji grożącej niewypłacalności

tj. o czyn z art. 300 § 1 k.k.

1. oskarżonego A. P. (1) uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie I czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 37a k.k. i art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2. oskarżonego A. P. (1) uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie II czynu wypełniającego dyspozycję art. 300 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 37a k.k. i art. 34 § 1 i § 1a pkt. 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w miejsce z osobna orzeczonych w punktach 1 i 2 kar ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłacenie na rzecz (...) sp. z o.o. w K. kwoty 66 000 (sześćdziesiąt sześć tysięcy) złotych,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego,
6. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

SSR Andrzej Kałużny

Sygn. akt II K 366/17

UZASADNIENIE

Oskarżony A. P. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) „P. * Novum-W.-Retro” w K., w dniu 30 stycznia 2013 roku w K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. umowę użyczenia środków pieniężnych w kwocie 60.000 zł. Oskarżony, zgodnie z postanowieniami umowy, zobowiązał się do zwrócenia przedmiotu użyczenia do dnia 31 marca 2013 roku.

W chwili zawarcia umowy A. P. (1) nie poinformował pokrzywdzonej spółki o posiadanych kłopotach finansowych. Oskarżony nie miał zamiaru ani możliwości dokonania zwrotu użyczonych środków finansowych, skorzystał z okazji, że pokrzywdzona spółka nie wymagała przedstawienia żadnej dokumentacji dotyczącej zdolności spłaty zaciągniętego zobowiązania.

(dowód: umowa użyczenia k. 3-4, zeznania świadka P. W. k. 16 z zbioru B, zeznania świadka B. S. k.583)

Problemy oskarżonego z terminową płatnością swoich wymagalnych zobowiązań wynikających z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zaczęły się na przełomie 2011-2012 roku.

Na dzień zawarcia ww. umowy użyczenia z pokrzywdzoną spółką oskarżony posiadał liczne zobowiązania pieniężne wobec następujących podmiotów:

- K. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) K. K. w S., wobec którego oskarżony posiadał wówczas zadłużenie na kwotę 50.000 zł z tytułu sprzedaży obuwia produkowanego na zamówienie, w tym największa kwota zadłużenia wynosiła 80.000 zł, K. K. uzyskał tytułu wykonawcze na poszczególne kwoty z niezapłaconych faktur,

- A. D. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), KredytDom za świadczenie usług pośrednictwa w znalezieniu odpowiedniego produktu bankowego na kwotę 50.000 zł,

- I. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) I. P. w K. z tytułu udzielonej 2011 roku oskarżonemu i jego matce J. P. pożyczki w kwocie 327.000 zł, która to wierzytelność została stwierdzona nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Kaliszu w dniu 11 października 2012r. w sprawie I Nc 90/12, którą zainicjowano w dniu 5 października 2012r. Kolejno, w dniu 21 listopada 2012r. dłużnicy I. P. uznali dług. A. P. (1) dokonał częściowej spłaty pożyczki w dniu 28.01.2013r. w kwocie 150.000 zł oraz w dniu 22.02.2013r. tytułem zabezpieczenia spłaty zobowiązania przewłaszczył na rzecz I. P. towar w postaci 570 par butów damsko-męskich na kwotę ponad 100.000 zł według cen zakupu dłużnika. Ten towar nie był jednak własnością oskarżonego, a (...) S.A. z siedzibą w S..

(dowód: zeznania świadka K. K. k. 597v i k.434 ze zbioru B, zeznania świadka A. D. k.396v ze zbioru B, zeznania I. P. k. 583v i na k. 263v i k. 379a w zbiorze B, pozew o zapłatę k.252)

W styczniu 2013 roku prowadzono wobec oskarżonego następujące postępowania egzekucyjne:

-Km 3432/12 wszczęta w dniu 01.08.2012r. z wniosku T. Ś. o należność główną 11.137,05 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu; umorzona wobec spłaty całości zadłużenia,

-Kmp 23/12 wszczęta w dniu 13.08.2012r. z wniosku E. J. o alimenty w kwocie 2.000 zł, umorzona wskutek ogłoszenia upadłości dłużnika,

-Kmp 303/13 wszczęta w dniu 27.02.2013r. z wniosku (...) S.A. z siedzibą w C. na kwotę 10.374,47 zł, zakończone wskutek zapłaty postanowieniem z dnia 03.07.2013r.

(dowód: pismo komornika k.481, pismo komornika k. 477)

Oskarżony posiada i posiadał zobowiązania finansowe wobec Urzędu Skarbowego w K. za lata 2012-2013 z tytułu:

- podatku od towarów i usług za III i IV kwartału 2013r. w łącznej kwocie 63.093 zł plus odsetki- zaległości wymagalne,

- podatku od towarów i usług za IV kwartału 2012r. w wysokości 12.497 zł- uregulowane wraz z należnymi odsetkami,

-podatku dochodowym od osób fizycznych za 2012r. w kwocie 38.328 zł plus odsetki, z tego uregulowano kwotę 2.926 zł, pozostała zaległość 35.402 zł plus należne odsetki,

-podatku dochodowym od osób fizycznych za 2012r. z tytułu odsetek od niezapłaconych zaliczek w kwocie 4.581 zł, które zostały uregulowane,

- podatku dochodowym od wypłat wynagrodzeń za miesiące 02-04/2013r. w łącznej kwocie 474 zł uregulowane po terminie płatności,

-podatku dochodowym od wypłat wynagrodzeń za miejsca 05-12/2013r. w kwocie 1.512 zł plus odsetki -zaległości wymagalne.

Wobec oskarżonego tyczyło się postępowanie egzekucyjne w latach 2012-2013. Tytuły wykonawcze obejmowały wszelkie zaległości.

(dowód: pismo US k.488)

Oskarżony nie uregulował w terminie zobowiązania wobec pokrzywdzonej spółki (...). Strony prowadziły rozmowy w celu polubownego zakończenia sporu, w wyniku których w dniu 25 października 2013r. oskarżony A. P. (3) zawarł z (...) sp. z o.o. w K. ugodę w przedmiocie wzajemnych rozliczeń z tytułu należności wynikającej z ww. umowy użyczenia, zgodnie z którą, po doliczeniu odsetek od użyczonej kwoty w wysokości 12.129,37 zł, A. P. (1) miał dokonywać comiesięcznych wpłat na rzecz (...) w wysokości 3.000 zł do ostatniego dnia każdego miesiąca.

(dowód: ugoda k. 6-7)

Oskarżony dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia w miesiącu październiku 2013 roku oraz w listopadzie 2013 roku w kwotach po 3.000 zł, łącznie w kwocie 6.000 zł.

(dowód: zeznania świadka B. S. k. 39v zbiór (...) i k.583, zeznania świadka P. W. k.597v)

W dniu 13 listopada 2013r. Komornik Sądowy w sprawie Km 658/13 dokonał zajęcia rachunku bankowego A. P. (1) prowadzonego w M., na którym znajdowały się środki pieniężne w kwocie 19.853,43 zł.

(dowód: lista blokad na rachunku k.118)

W dniu 10 grudnia 2013r. oskarżony wniósł do Sądu Rejonowego w Kaliszu wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu z wierzycielami, a następnie zmodyfikował przedmiotowy wniosek w toku postępowania rozpoznawczego domagając się ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika.

(dowód: wniosek z załącznikami k. 53-61)

W dniu 11 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy w Kaliszu dokonał zabezpieczenia majątku dłużnika A. P. (1) poprzez ustanowienia tymczasowego nadzorcy sądowego w osobie M. M. (punkt 1), zakazał dłużnikowi zbywania i obciążania majątku do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia wniosku o ogłoszenie upadłości (punkt 2) oraz zawiesił postępowania egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Kaliszu J. K. pod sygn. akt Km 4888/13 z wniosku wierzyciela A. L., postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Słupsku P. S. pod sygn. akt: Km 655/13, Km 656/13, Km 657/13, Km 658/13 z wniosku wierzyciela (...) K. K. sp. j. w S. (punkt 3). W punkcie 4 postanowienia Sąd Rejonowy w Kaliszu uchylił dokonanego w sprawie Km 65/13 zajęcia rachunku bankowego A. P. (1) o nr (...) prowadzonego w M..

(dowód: postanowienie k. 127)

Oskarżony posiada zaległości finansowe za lata 2013-2014 z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Na dzień 22.02.2016r. A. P. (1) posiadał zadłużenie w łącznej kwocie 37.373,30 zł.

(dowód: pismo ZUS k. 492)

W dniu 29 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Kaliszu ogłosił upadłość A. P. (3) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „P. * Novum – W. – Retro” obejmującą likwidację majątku dłużnika.

(dowód: postanowienia k. 10)

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2014r. (...) sp. z o.o. w K. wezwała oskarżonego do zapłaty kwoty 12.000 zł tytułem zaległości wynikających z niuregulowanych rat zgodnie z umową ugody z dnia 25.10.2013r. zawartą do umowy użyczenia z dnia 30.01.2013r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 12)

W dniu 30 czerwca 2014r. wniesiono do Sądu Rejonowego w Kaliszu akt oskarżenia przeciwko A. P. (1) oskarżonego o to, że w dniu 22 lutego 2013r. w K. przewłaszczył powierzone sobie rzeczy ruchome w postaci 570 par obuwia o łącznej wartości 105.754,65 zł na szkodę (...) S.A. z siedzibą w S. poprzez przekazanie ww. obuwia I. P. na poczet zabezpieczenia wierzytelności przysługującej tej osobie wobec A. P. (1) tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

(dowód: akt oskarżenia k.350-351)

W dniu 1 sierpnia 2013r. oskarżony sprzedał wyposażenie lokalu gastronomicznego (...) o łącznej wartości 37.146 zł na rzecz swojej córki A. P. (2). Transakcja została rozliczona trzema fakturami: fakturą VAT nr (...) na kwotę 16.482 zł, fakturą nr (...) na kwotę 15.129 zł oraz fakturą nr (...) na kwotę 5.535 zł. A. P. (2) otworzyła własną działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K., którą prowadzi samodzielnie.

(dowód: zeznania świadka A. P. (2) k.598v-599, k. 50v ze zbioru B, faktury k. 580-581)

Od października 2013r. do kwietnia 2017r. A. N. (1), konkubina oskarżonego, wraz z L. P. (1) w ramach spółki cywilnej (...) s.c. w K. prowadziły Bar (...) przy ulicy (...) w K.. Działalność została otwarta z własnych środków finansowych obu wspólniczek spółki cywilnej, a także pozyskanych z kredytu gotówkowego z K. (...). Oskarżony nie wniósł żadnego udziału finansowego do rozpoczęcia tej działalności.

(dowód: zeznania świadka L. P. (1) k.43v, zeznania świadka A. N. (1) k. 41v w zbiorze B)

A. N. (1), oprócz prowadzenia spółki cywilnej, zajmuje się także prowadzeniem sklepu obuwniczo- odzieżowy pod firmą (...) z siedzibą w K. na ulicy (...). Od dnia 6 marca 2015 roku pracownikiem tego sklepu jest oskarżony, który świadczy pracę na stanowisku sprzedawcy-zaopatrzeniowca za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.680 zł.

W marcu 2015 roku W. W., pracownik ww. sklepu odzieżowo-obuwniczego, a także jako osoba kojarzona w branży obuwniczej ze sprzedażą markowego obuwia, wysłał wiadomość sms do stałych klientów dotyczącą informacji promocji na obuwie do -50% ceny. Wiadomości przesyłał za pośrednictwem własnego telefonu komórkowego, podpisując się swoim imieniem i nazwiskiem. Oskarżony, również znany z branży obuwniczej, ze swojego telefonu komórkowego rozesłał tożsame wiadomości, podpisując się swoimi danymi osobowymi. Taka forma reklamy przedsiębiorstwa miała przynieść pożądany efekt handlowy.

(dowód: zeznania W. W. k. 361 ze zbioru B, zeznania świadka A. N. (1) k. 41v w zbiorze B)

Oskarżony A. P. (1) posiada wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu, ma dwoje samodzielnych, dorosłych dzieci, nie posiada majątku. Oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

A. P. (1) prowadził działalność gospodarczą od dnia 18 września 1993r. do dnia 29.01.2014r. tj. dnia ogłoszenie upadłości, pod firmą (...) w ramach której zajmował się sprzedażą obuwia i galanterii skórzaney. Oskarżony ponadto był współwłaścicielem restauracji (...) prowadzonej w formie spółki cywilnej. W 2012 roku oskarżony otworzył restaurację pod nazwą (...).

Wobec oskarżonego toczy się postępowanie karne w tutejszym Sądzie o sygn. akt II K 372/17 z wniosku K. K. (...).

A. P. (1) począwszy od dnia 6 marca 2014r. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w (...) w K. na stanowisku sprzedawcy- zaopatrzeniowca za wynagrodzeniem w kwocie 1.680 zł brutto miesięcznie.

(dowód: dane o karalności dot. oskarżonego k. 469-470 i k.600 i k.610, umowa o pracę k.28)

Oskarżony do chwili obecnej nie zwrócił pokrzywdzonej spółce całej użyczonej kwoty pieniędzy, uiszczając na poczet jej zwrotu jedynie kwotę w wysokości 6.000 zł.

Oskarżony A. P. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień.

W toku przewodu sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i złożył wyjaśnienia. Odnośnie pierwszego zarzutu A. P. (1) zaprzeczył, aby w styczniu 2013 roku znajdował się w trudnej sytuacji materialnej. Przyznał, że posiadał zobowiązanie pieniężne wobec przedsiębiorstwa (...), które regularnie spłacał. Oskarżony wyjaśnił, że środki finansowe użyczone od pokrzywdzonej spółki przeznaczył na zakup obuwia pochodzącego z W., na potwierdzenie czego posiada pełną dokumentację księgową. Wyjaśnił ponadto, iż dokonał na poczet zadłużenia kilku wpłat, łącznie kilkanaście tysięcy, w tym „do rąk” ówczesnego prezesa spółki (...) P. W. kwotę 9.000 lub 6.000 zł złotych oraz kwotę 6.000 zł w formie przelewu bankowego. Oskarżony twierdził, że obecnie jest winien pokrzywdzonej spółce kwotę około 40.000 zł.

Oskarżony na rozprawie głównej w dniu 13 września 2017r. złożył wyjaśnienia co do drugiego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, oświadczając, że nie wyzbył się swojego majątku. Oskarżony wyjaśnił, że jego córka A. P. (4) kupiła od niego wyposażenie lokalu (...), stąd zamienił posiadane ruchomości na środki pieniężne. Przedłożył na tę okoliczność do akt trzy faktury VAT z dnia 1 sierpnia 2013r.

Sąd orzekający uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie jakim twierdził, że zawarł z pokrzywdzoną spółką umowę użyczenia kwoty 60.000 zł oraz faktu, że dokonał dwóch wpłat w łącznej wysokości 6.000 zł na jej

poczet, ponieważ w tej części wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w uznanych za wiarygodne zeznaniach świadka B. S., P. W. oraz przeprowadzonych w sprawie dowodach z dokumentów.

Sąd nie uznał natomiast za wiarygodne wyjaśnienie oskarżonego co do tego, że zawierając w styczniu 2013 roku umowę użyczenia miał on zamiar dokonania spłaty użyczonej kwoty, a jego ówczesna kondycja finansowa umożliwiała mu wywiązanie się ze spłaty zaciągniętego zobowiązania. W tym zakresie wyjaśnienia A. P. (3) są sprzeczne z zeznaniami świadków K. K., A. D. oraz I. P. i dokumentami, z których jednoznacznie wynika, że oskarżony w dniu zawarcia z pokrzywdzoną spółką umowy użyczenia znajdował się w trudnej sytuacji materialnej, posiadał liczne zobowiązania wobec innych podmiotów. W tamtym okresie toczyły się także wobec oskarżonego trzy postępowania egzekucyjne z wniosków innych wierzycieli: T. Ś., (...) S.A. w C., co jasno wynika z przedłożonych pism komorników sądowych. Wniosek o słabej kondycji finansowej prowadzonego przez oskarżonego przedsiębiorstwa potwierdza również analiza dokumentów nadesłanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego, z których wynika, że oskarżony posiadał wymagalne zobowiązania pieniężne wobec tych podmiotów już w 2012 roku. Ponadto, wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako wewnętrznie sprzeczne, skoro podczas ich składania z jednej strony utrzymywał, że na początku 2013 roku posiadał zadawalającą kondycję finansową, a już pod koniec 2013 roku złożył do Sądu Rejonowego w Kaliszu wniosek o upadłość. Zwrócić należy uwagę na okoliczności złożenia tego wniosku, bowiem jedyną przyczyną zainicjowania postępowania upadłościowego (pierwotnie układowego) był fakt niewywiązywania się z wymagalnych zobowiązań pieniężnych wobec swoich wierzycieli. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, nie regulował on swoich wymagalnych zobowiązań począwszy od 2012 roku.

Sąd odmówił przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim twierdził, że dokonał kilkadziesiąt tysięcy złotych wpłaty na poczet zadłużenia dla pokrzywdzonej spółki, zarówno w formie gotówkowej, jak i bezgotówkowej, a obecnie jest im winien kwotę 40.000 zł. Te okoliczności pozostawały w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka B. S. i P. W., którzy konsekwentnie, począwszy od zainicjowania postępowania przygotowawczego przez postępowanie sadowe, zgodnie twierdzili o dwóch wpłatach w łącznej kwocie 6.000 zł.

W ocenie Sądu orzekającego jako nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne należało również ocenić wyjaśnienia oskarżonego co do wyzbycia się przez niego swojego majątku w postaci wyposażenia lokalu gastronomicznego (...). Z jednej bowiem strony oskarżony stanowczo kwestionuje fakt wyzbycia się składników swego majątku na rzecz innej osoby, a z drugiej strony przedkłada dokumenty księgowe w postaci trzech faktur VAT z dnia 1 sierpnia 2013r., z których wynika, że oskarżony sprzedał składniki swego majątku wymienione w fakturach na rzecz swej córki A. P. (2). Zwrócić należy uwagę na zbieżność czasową tej czynności rozporządzającej z decyzją o złożeniu do tutejszego Sądu wniosku o ogłoszenie upadłości (sierpień- grudzień 2013 roku). Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony już w dacie zawarcia umowy sprzedaży miał świadomość, że nie jest w stanie spłacać na bieżąco swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, stąd wyzbył się majątku by uniemożliwić swoim wierzycielom ewentualną egzekucję z jego majątku.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka B. S., będącego współnikiem w pokrzywdzonej spółce (...), a następnie prezesem zarządu, ponieważ są one spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków P. W. i dowodach z dokumentów.

Sąd przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom świadka P. W., prezesa zarządu pokrzywdzonej spółki, ponieważ są one spójne, logiczne oraz korelowały z wiarygodnymi zeznaniami świadków B. S. i dowodach z dokumentów.

Zeznaniom świadka W. W. Sąd dał wiarę w całości, ponieważ ich treść była logiczna, rzeczowa i konsekwentna. Świadek sensownie wyjaśnił dlaczego wysłał wraz z A. P. (1), każdy ze swojego numeru telefonu, wiadomości o promocji obuwia. Sąd z urzędu nie znalazł żadnych przyczyn dla których zeznania świadka należałoby uznać za niewiarygodne. Jednakże wskazać należy, że zeznania wspomnianego świadka nie przyczyniły się w znacznej części do ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy wobec nieposiadania przez świadka szczegółowej wiedzy w zakresie prowadzonych przez oskarżonego transakcji handlowych z kontrahentami.

Na miano wiarygodnych zasługiwały zeznania świadka A. P. (2), której wypowiedź była swobodna i rzeczowa. Świadek dokładnie przedstawiła okoliczności zawarcia z oskarżonym umowy sprzedaży wyposażenia lokalu gastronomicznego

o nazwie (...). Fakt dokonania tej transakcji został przyznany przez samego oskarżonego, a także znajduje potwierdzenie w przedłożonych do akt dokumentach w postaci trzech faktur VAT z dnia 1 sierpnia 2013r.

Sąd podszedł z ostrożnością do treści zeznań świadka A. N. (2), która od ponad 10 lat pozostaje w związku partnerskim z oskarżonym. Jednakże Sąd nie znalazł umotywowanych podstaw do odmówienia jej zeznaniom wiarygodności, ponieważ pozostawały one spójne z zeznaniami świadka W. W. oraz L. P. (2), a także w części z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Zeznania A. N. (2) w zakresie prowadzonych przez nią działalności gospodarczych oraz braku jakichkolwiek powiązań finansowych jej inwestycji z oskarżonym znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach L. P. (2), z których wynika, że A. P. (1) nie wniósł żadnego wkładu pieniężnego na rozpoczęcie działalności gospodarczej w formie baru mlecznego i sklepu obuwniczo-odzieżowego.

Sąd dał wiarę świadkowi I. P. w całości, ponieważ treść jego zeznań korelowała z dokumentacją zawartymi w aktach sprawy, a w szczególności w postaci nakazu zapłaty stwierdzającego wiarygodność wobec oskarżonego, tegoż tytułu wykonawczego oraz pism komornika.

Sąd uznał za wiarygodne zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, albowiem brak było podstaw, by z urzędu kwestionować rzetelność ich sporządzenia ani też prawdziwość wynikających z nich treści, a żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości tych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina i sprawstwo A. P. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 286 § 1 k.k. kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Działanie sprawcy polegające na zaciągnięciu zobowiązania przy istnieniu już w momencie zawierania umowy zamiaru niewykonania tej umowy i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia go od ewentualnego przyszłego powodzenia innych przedsięwzięć, co do których nie ma pewności że uda się je zrealizować (w tym późniejszego uzyskania pracy, czy większych niż dotychczasowe zarobków), jest w istocie doprowadzeniem drugiej strony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, a tym samym wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17.06.2003r. sygn. II AKa 52/03, publ. Prokuratura i Prawo – wkładka do nr 2004/6/20 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28.02.1995r., sygn. II AKr 2/95 publ. Prokuratura i Prawo – wkładka do nr 1995/9/22, z głosem P. Piątka, publ. Prokuratura i Prawo 1997/11/103).

Należy zwrócić uwagę, że zasadą obowiązującą w stosunkach cywilnoprawnych jest zasada zaufania do drugiej strony umowy, jeżeli więc strona umowy jest w złej kondycji finansowej, albo znajduje się w takiej sytuacji faktycznej, że może nie wykonać wzajemnego świadczenia niepieniężnego to przy zachowaniu dobrych obyczajów, czego druga ze stron umowy ma prawo od niego oczekiwać, powinien o takiej okoliczności uprzedzić, zdradzając czy będzie miał faktyczną możliwość realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania, i jakie są ograniczenia tej możliwości, ponieważ nie zrobienie tego w takiej sytuacji stanowi działanie na szkodę kontrahenta (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 20.04.2000 r., sygn. II AKa 71/00, publ. Biuletyn Sądu Apelacyjnego w Katowicach 2000 r., nr 3, poz. 5).

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 286 § 1 k.k., ponieważ zawierając z pokrzywdzoną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. umowę użyczenia środków pieniężnych obiecując jej spłatę w okolicznościach, gdy w jego sytuacji majątkowej nie było to praktycznie możliwe, co znalazło wyraz w okoliczności, że do chwili obecnej przedmiot użyczenia (kwota pieniężna w kwocie 60.000 zł) nie została spłacona. Nadto,

pomimo próby polubownego zakończenia sporu polegająca na zawarciu ugody co do spłaty powstałego zadłużenia w równych, comiesięcznych ratach w kwocie po 3.000 zł, oskarżony nadal nie wywiązał się z pierwotnego zobowiązania, co jedynie potwierdza wspomnianą tezę. Oskarżony nie był bowiem w stanie spełnić zobowiązania do oddania ww. środków pieniężnych ratalnie. Jedynie dwie raty spłacił terminowo. Tego rodzaju zachowanie stanowi zaś wprowadzenie dającego środki pieniężne w użyczenie w błąd i doprowadzenie go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a oskarżony niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. A. P. (1) nie informował bowiem organu działającego w imieniu pokrzywdzonej spółki o swojej trudnej sytuacji finansowej w chwili pobierania kwoty pieniężnej od spółki (...). Oskarżony zataił przed pokrzywdzoną spółką, że ciążą na nim zobowiązania pieniężne na rzecz instytucji finansowych oraz osób fizycznych. W konsekwencji pokrzywdzona spółka nie jest uprzywilejowanym wierzycielem A. P. (1), nie posiada żadnego zabezpieczenia na jego majątku. Zdaniem Sądu opisane wyżej zachowanie oskarżonego należy uznać za wprowadzenie w błąd spółki co do pierwotnej możliwości zwrotu należnej jej kwoty pieniężnej.

Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy stwierdzić należy, że w czasie zawierania umowy użyczenia nie było realne wykonanie przez oskarżonego zobowiązania zgodnie z jego treścią. A. P. (1) posiadał liczne zobowiązania m.in. wobec I. P., K. K. i A. D., stąd należało stwierdzić, że nie ma zamiaru zapłacić za uzyskane świadczenie. Toczyły się wobec niego trzy postępowania egzekucyjne w tamtym czasie, a zaległości w Urzędzie Skarbowym i Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych narastały. Zdaniem Sądu te okoliczności świadczą o tym, że oskarżony w chwili zawarcia umowy użyczenia był świadomy faktu, iż nie jest w stanie wywiązać się z umowy.

Ostatecznie, pomimo podejmowania przez pokrzywdzoną spółkę prób polubownego rozwiązania sporu, A. P. (1) nie wywiązał się z warunków ugody nie oddając użyczonych mu środków w wyznaczonym terminie. Skutkowało to tym, że spółka (...) poniosła straty w kwocie 60.000 zł.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia. Dlatego też, Sąd oskarżonego A. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, bowiem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

Dodać jednak należy, że art. 37a k.k. mający charakter modyfikatora ustawowego zagrożenia karą, w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą ośmiu lat, pozwala na orzeczenie grzywny albo kary ograniczenia wolności. Ponadto, zgodnie z art. 58 § 1 k.k., jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą pięciu lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary.

Zgodnie zaś z dyspozycją paragrafu pierwszego art. 4 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Jak powszechnie przyjmuje się ustawą „względniejszą dla sprawcy” jest ta, która zastosowana w konkretnej sprawie przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Przy czym, o ile wysokość sankcji karnej jest najistotniejszym kryterium, to wybór ten musi być oparty na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw (zob. wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1970r., OSNKW 1970, z. 4-5, poz. 37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., sygn. akt I KZP 2/96, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 16, PiP 1997, z. 4, s. 108).

W rozważanej sprawie nie nastęrcza żadnych trudności wskazanie, która ustawa jest dla oskarżonego względniejsza, bowiem w dacie popełnienia przez oskarżonego czynów zabronionych nie obowiązywała norma prawna dopuszczająca orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności (art.37a k.k.), stąd orzekając w niniejszej sprawie, Sąd zastosował ustawę nową, obowiązującą w dacie orzekania.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. oraz swym uznaniem i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianego przez ustawodawcę. Miał także na uwadze okoliczności obciążające, jak też łagodzące.

Sąd, wymierzając oskarżonemu A. P. (1) karę, wziął pod uwagę poziom winy i społecznej szkodliwości czynu oraz względy prewencji.

Przy wymiarze kary Sąd dopatrył się zasługujących na wzmiankę okoliczności łagodzące polegające na tym, że oskarżony poprzednio nie był karany.

Uznając oskarżonego za winnego, Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności wyłączających winę bądź bezprawność czynu, oskarżony mógł kierować swoim postępowaniem, nie działał też w warunkach anormalnej sytuacji motywacyjnej. Oskarżony świadomie i z własnej woli nie dał posłuchu normie prawnej. Zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu średnim.

W niniejszej sprawie szkoda wyrządzona przez oskarżonego nie była znaczna. Jeżeli z kolei chodzi o podmiotowe elementy czynu, to jego naganność była w tym przypadku zmniejszona z uwagi na to, że oskarżony nie podejmował żadnych zaawansowanych podstępnych zabiegów wobec pokrzywdzonego, jak tylko ten, że zawierając umowę zobowiązał się do jej wykonania w oznaczonym terminie, korzystając z okoliczności, iż (...) użyczyła mu kwotę 60.000 zł bez weryfikowania jego zdolności kredytowej.

Jednocześnie, uznając że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, wymagającą resocjalizacji w warunkach izolacyjnych, stąd jedynie kara ograniczenia wolności. W stosunku do oskarżonego istnieje bowiem pozytywna prognoza, że nie popełni on w przyszłości czynu zabronionego.

W ocenie Sądu, zważywszy na powyższe okoliczności i kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., Sąd uznał za sprawiedliwą karę ośmiu miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, o czym orzekł, jak w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku.

Przepisu art. 300 § 1 k.k. penalizuje zachowanie osoby, która w razie grożącej jej niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. W myśl § 4 cytowanej normy jeżeli pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa, ściganie przestępstwa określonego w § 1 następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Przez pojęcie składników majątku dłużnika-sprawcy należy rozumieć wszelkie aktywa, które mogą być wykorzystane dla wykonania zobowiązania, przy czym dłużnik rzeczowy popełnia przestępstwo z art. 300 k.k., gdy realizuje czynności sprawcze w stosunku do tego przedmiotu, z którego ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela.

Zbycie obejmuje wszelkie czynności o charakterze rozporządzającym, jednakże wobec odrębnego wyliczenia darowania należałoby ograniczyć zakres zbycia do czynności odpłatnych (R. Zawłocki, *Przestępstwa*, s. 40–41; J. Majewski, w: Zoll (red.), *Kodeks karny*, t. III, 2016, s. 724; G. Łabuda, w: Giezek (red.), *Kodeks karny. Część szczególna*, 2014, s. 1241; wyr. SA w Rzeszowie z 13.6.2013 r., II AKa 40/13, niepubl.). Efektem zbycia jest trwale wyłączenie danego składnika z majątku (R. Zawłocki, w: Wąsek, Zawłocki (red.), *Kodeks karny*, t. II, 2010, s. 1443). Większość znamion czynnościowych z art. 300 k.k. wskazuje bowiem na dyspozycje bezzwrotnie umniejszające majątek dłużnika, pozbawione ekwiwalentu.

Przestępstwo niezaspokojenia wierzyciela ma charakter materialny. Do jego dokonania niezbędne jest wystąpienie skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela lub wierzycieli (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008r., sygn. akt III KK 368/07, Biul. PK 2008, nr 2, poz. 15). Tym samym podejmowanie przez sprawcę zachowań charakterystycznych dla czynności sprawczej, nawet w zamiarze

udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie będzie stanowiło dokonania, jeżeli z jakiegoś powodu nie dojdzie do rzeczywistego utrudnienia dochodzenia roszczeń wierzyciela (np. w przypadku przeniesienia własności nieruchomości bez zachowania wymaganej formy aktu notarialnego, choć w takiej sytuacji w grę może wejść odpowiedzialność za usiłowanie nieudolne) (por. J. Majewski (w:) Kodeks karny, red. A. Zoll, t. 3, wyd. 2008, s. 705; zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2008r., sygn. akt IV KK 42/08, Biul. PK 2008, nr 10, poz.22). Przez „udaremnienie zaspokojenia wierzyciela” należy rozumieć spowodowanie całkowitej niemożności jego zaspokojenia. Uszczuplenia oznacza natomiast uniemożliwienie zaspokojenia roszczenia wierzyciela w jakiegokolwiek części, przy czym nie musi to być część znaczna, choć w przypadku uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela w niewielkiej części możliwe będzie wystąpienia znikomej społecznej szkodliwości czynu (zob. J. Majewski (w:) Kodeks karny, red. A. Zoll, t.3, wyd. 2008, s. 706).

Znamię „w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości” obejmuje wszelkie sytuacje, w których istnieje obiektywnie konkretne, realne niebezpieczeństwo nadejścia upadłości lub niewypłacalności dłużnika, niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć. Realizacja owego znamienia nie musi łączyć się z nieuchronnością nadejścia któregoś z rzeczonych zdarzeń ani bardzo wysokim tegoż. Wystarczy, jeżeli istnieje znaczące prawdopodobieństwo zaistnienia upadłości lub niewypłacalności, przy czym upadłość lub niewypłacalność niekoniecznie muszą grozić rychłym nadejściem (patrz A. Zoll i in. (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze 2006, wyd. II, teza 90 do art. 300).

Nie ulega więc wątpliwości, iż w świetle znamion wskazanych czynów musi istnieć stan grożącej dłużnikowi niewypłacalności lub upadłości, czyli stan poprzedzający samą niewypłacalność lub upadłość. Niewypłacalność to sytuacja, w której dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonywaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące (art. 11 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe, tj.Dz.U.2017.2344). Upadłość natomiast ogłasza się wówczas, gdy dłużnik staje się niewypłacalny (art. 10 Prawa upadłościowego).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należało uznać, że czyn A. P. (1) wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 300 1 k.k. w postaci rzeczywistego udaremnienia zaspokojenia wierzyciela spółki (...). Zbycie składników swojego majątku w postaci wyposażenia lokalu gastronomicznego (...) o łącznej wartości 37.146 zł na rzecz córki A. P. (2) niewątpliwie doprowadziło do uszczuplenia majątku oskarżonego. W konsekwencji znacznie wpłynęło to na możliwość zaspokojenia się wierzyciela z tych przedmiotów. Zbycie składników swego majątku oskarżony dokonał poprzez czynność rozporządzającą, odpłatną, w postaci zawarcia umowy sprzedaży udokumentowanej wystawionymi trzema fakturami VAT z dnia 1.08.2013r. Okoliczność, że wymienione w fakturach przedmioty należały do oskarżonego była bezsporna.

Podkreślić należy, że A. P. (1) w dniu 1 sierpnia 2013r. sprzedał swojej córce, A. P. (2) składniki swojego majątku w postaci wyposażenia lokalu gastronomicznego (...) w sytuacji grożącej mu niewypłacalności. Oskarżony zdawał sobie sprawę, że jego sytuacja majątkowa jest zagrożona niewypłacalnością, o czym świadczy fakt niewykonywania wszystkich swoich wymagalnych zobowiązań wobec ówczesnych wierzycieli. W tamtym okresie oskarżony posiadał liczne zadłużenia finansowa zarówno wobec osób fizycznych, jak i instytucji finansowych, a także wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Oskarżony miał świadomość o zagrożeniu niewypłacalnością, skoro toczyły się wobec niego liczne postępowania egzekucyjne, a także postępowania sądowe o wydanie nakazów zapłaty.

Po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego przez pryzmat sytuacji majątkowej oskarżonego należy stwierdzić, że już w dacie wyzbycia się składników majątkowych przedsiębiorstwo prowadzone przez A. P. (1) było zagrożone niewypłacalnością, w tym niemożnością zaspokojenia przez dłużnika pokrzywdzonego wierzyciela. Zważywszy na powyższe stwierdzić należy, że groźba niewypłacalności A. P. (1) była realna i nieuchronna. Ponadto, oskarżony na początku grudnia 2013 roku złożył wniosek o ogłoszenie upadłości, stąd posiadał świadomość swojej trudnej sytuacji materialnej, która nie była wywołana zewnętrzną, niezależną od niego przyczyną, a popadnięciem w spiralę długów.

W ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem zmierzał bezpośrednio do zrealizowania znamion czynu z art. 300 1 k.k. Celem działania A. P. (1) było więc spowodowanie uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela poprzez uniknięcie zajęcia (w toku ewentualnej egzekucji) wyposażenia (...), ponieważ dokonując sprzedaży tych przedmiotów wiedział on, że posiada zadłużenie wobec pokrzywdzonej spółki, a cały stan jego majątku nie pozwalał mu na pełne zaspokojenie pokrzywdzonej spółki. W ocenie Sądu oskarżony godził się na to, że swoim zachowaniem naruszy interesy wierzyciela spółki (...) w K., ponieważ zbycie swojego majątku udaremni zaspokojenie pokrzywdzonej spółki.

Zważywszy na powyższą argumentację, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Orzeczona kara jest adekwatna do okoliczności czynu, znacznego stopnia jego społecznej szkodliwości oraz w wystarczającym stopniu spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania i cele zapobiegawczo - wychowawcze względem sprawcy.

W rozstrzygnięciu punktu 3 sentencji wyroku, kierując się dyspozycją art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w miejsce z osobna orzeczonych w poprzednich punktach kar ograniczenia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 66.000 zł, o czym orzeczono w punkcie 4 sentencji wyroku.

Pełnomocnik pokrzywdzonej spółki, działającej w procesie w charakterze oskarżyciela posiłkowego złożył w toku postępowania stosowny wniosek o zasądzenie kwoty 66.129,37 zł, który w całości nie zasługiwał na uwzględnienie. Pokrzywdzona spółka wezwała bowiem A. P. (1) do zapłaty kwoty 12.000 zł tytułem zaległości wynikających z niuregulowanych rat zgodnie z umową ugody z dnia 25.10.2013r. do umowy użyczenia (k.12), dlatego dodając do niej sumę kapitału w wysokości 60.000 zł to łącznie oskarżony winien zwrócić pokrzywdzonej spółce kwotę 72.000 zł. Zdaniem Sądu, jedynie ta kwota jest wymagalna wobec oskarżonego. Jednakże, skoro oskarżony dokonał dotychczas wpłaty na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 6.000 zł, to wysokość szkody jaka nadal pozostaje do naprawienia przez A. P. (1) wynosi 66.000 zł.

Z uwagi na wynik procesu, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. poniesione przez niego koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 960 zł, na które złożyła się kwota 120 zł za postępowanie przygotowawcze prowadzone w formie dochodzenia, 840 zł za postępowanie sądowe.

Rozstrzygnięcie z punktu 5 znajduje oparcie w art. 627 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013.461) oraz w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w brzmieniu obowiązującym do dnia 26.10.2016r. z uwagi na datę wniesienia aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego (data prezentaty 21.04.2016r. k.208).

W punkcie 6 sentencji orzeczenia Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego A. P. (1) od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych w całości i nie wymierzył mu opłaty uznając, iż takie rozstrzygnięcie uzasadnia jego sytuacja materialna, w tym brak cennego majątku.

SSR Andrzej Kałużny

Sygn. akt II K 366/17

K., dnia lutego 2018r.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonemu

- pokrzywdzonej spółce z pouczeniem,

2. akta z wpływem apelacji lub za 17 dni od zpo.

SSR Andrzej Kałużny